

marts 2021

Slagtryk

tidsskrift for
digte & kortprosa

Slagtryk - tidsskrift for digte og kortprosa

nr. 2 - 2021

Copyright

Forfattere & Slagtryk

Bidragydere

Poul Lynggaard Damgaard

Asger Nyborg Jensen

Inger Ravn

Ina Lykke Schmidt

Alma Winneche

Forsidekunstner

Johanne Borup

Først publiceret

<http://www.slagtryk.dk/category/21-03/>

Udgivet af Kronstork

ISSN

1904-8165

Opsætning

Mau Lindow Tarbensen

Kontakt

sendind@slagtryk.dk

Ansvarshavende redaktion

Olivia Lyhne Broksø

Lasse Kjærgaard Hansen

Kasper Knudsen Muusholm

Astrid Kjær Olling

Klara Li Scheutz

Mau Lindow Tarbensen

Tidsskriftet Slagtryk
er støttet af sine
læsere via Patreon

Tidsskriftet Slagtryk
er støttet af statens
Kunsthøjesterets
Litteraturudvalg

Indholdsfortegnelse

Poul Lynggaard Damgaard	En anden dag & Rummets glød	s. 2
Asger Nyborg Jensen	Til bryllup	s. 4
Inger Ravn	Prøver at ramme	s. 6
Ina Lykke Schmidt	Tekster	s. 7
Alma Winneche	SOL (TEATER (DRØMHÅRDT))	s. 8

Poul Lynggaard Damgaard

En anden dag

Der hænger plastikstykker fra loftet
ned foran den der ånder.
Der er en revne mellem to stykker,
hvor en lille vind får øjet til at bevæge sig
hen mod tape der dækker en rift i afskærmningen.

Du er klædt tyndt på trods vejret,
og du mærker øjet uanset
hvor i verden det befinder sig.
Udfald ved samling af krop.

Årstiderne glider ud og ind mellem hinanden,
og man kan åbne sig for en bestemt sæson.
Jeg søger ind i mig selv.

En person tisser på gaden for at vælte
ind i sig selv. En digter siger at virkeligheden
skal skrives ned. En bil sætter farten ned
midt i det hele, og må bakke da en skal over gaden.
Stilladsvogn bøjer et skilt i forbifarten,
og stilladset bliver stående.

Gaden er i sig selv en vind.
En klage fra landskabet ved den mindste bevægelse.
Ungt menneske kravler fra et stillads op på taget af en kirke.

Rummets glød

Alle troede de levede
i afstand til hinanden,
hvor hegnet midt i landskabet
var den eneste begrænsning.
Det var godt at se,
at du kunne bevæge dig
ind i mellem det hele.
De bygger i nabolaget.
Lige foran grunden,
så jeg pludselig
en proces
uden fuldførelse.
En religiøs handling.
Ingen ende på det.
Noget må være logik,
og det må tilhøre
den nedtonede flamme.
Når jeg besøger
den lovgivende magt,
taler denne
om sin egen bolig
som en labyrint.
Når vi fører alt frem,
er der liv at følge.

Asger Nyborg Jensen

Til bryllup

det var en god tale, præsten holdt, det er der bred enighed om

nu former alle deres hænder
til skåle og henter luft ind

hælder det ned i deres skjorter, op under kjolerne, dér
ved slidsen

bruden er kuldkær selv nu
hvor hun næsten er ætset væk af sine fantasiers indfriels

duvende med et brunligt strømpebånd om låret
skutter hun sig, hvor er han
som har ødelagt hende

*

der bliver hvisket i krogene, ved bordene og midt på gulvet:

de vil snart trække sig tilbage
de skal snart i seng

nogle tømmer baren, nogen overtager musikken

nogle lægger hovedet mod bordet og mærker det skælve, hvis det skælver
vil de mærke det skælve

alle er trætte, det er udmattende
at engagere sig i andres lykke

*

brudgommen står i køkkenet
sørger for popcorn med trøffeldrys

skål efter skål fyldes op

hvad er det dog for et liv
spørger bruden, hun træder ind og spørger
hvad er det dog for et liv

kameraet skifter vinkel, zoomer, hendes ansigt er helt tæt på:

sølvfarvet glimmer i øjenkrogene, overalt

den frygt, som har drevet hende
vil ikke afsluttes, ikke
sætte noget uden for hende i svingninger, ikke holde andre vågne

hvad er det for et liv, spørger hun
gommen bliver hektisk og river sig i fingeren
vil udnytte hele trøflen, råber og forsvinder med skålene

at han ikke spilder noget, det er sådan et liv

at han tager noget og bruger det, bruger det op

Inger Ravn

Prøver at ramme

Prøver at ramme
sytten sommerfuglestrejf
en gang, hver dag: Dig!

Tågen tager af,
verden klæder sig nøgen.
Her har du min krop.

Her eksisterer
jeg ikke, jeg er en løgn,
skoven i tåge.

Lystig står solen
og kigger på mit hoved.

Ina Lykke Schmidt

der løber tiden og min livmoder har den trukket ned over hovedet som en hat, tiden bærer min livmoder som en hat, den hænger ned i øjnene, og tiden græder blod, og er fanget i modernismen, og jeg tror ikke på kunstig befrugtning og ægte kærlighed

jeg er bange for mænd med økser, når en mand ikke er gift kan han ikke administrere en økse, det er jeg overbevist om, jeg elsker din mand, men vi tager en pause, han ringer ikke, der er ingen mails, jeg hader din mand og dig, så er der børnene og ferien

og jeg sidder og ved, at jeg aldrig finder nogen som din mand, og ville ønske jeg ikke havde fundet ham, men mænd der ikke er gift bruger en livmoder som en hue, ugifte mænd er utilregnelige, når natten falder på, så ved de ikke, hvad de skal gøre af al den patos

der var den nat hvor jeg græd på gulvet i dine arme, og du trak din finger ud af mig og tørrede mine tårer bort, en anden gang stak du fingeren i munden på mig, så jeg kunne smage mig selv, det var den nat, hvor jeg sparkede til en overhead, så den faldt ned og gik i stykker

og vi lå i mørket på gulvet og troede at ingen kunne se os, men vi glemte at gadelyset skinnede ind på gulvet og oplyste mine barberede skamlæber, og din tunge der jog ind og ud af mit blussende helvede, og andre gange har vi gået i parken og fodret ænder

Alma Winneche

SOL (TEATER (DRØMHÅRDT))

hvad vil du, spørger hun

jeg går og ser på jer som om i er
heldige begyndelser. sammen venter vi på sneen. men huden er endnu stram, og fejlene
kravler som fine sølvkræ mellem fingrene. håber skoven trækker jer ud af sig som

spættede voksne

nej, nu stiger solen virkelig på legepladsen, hvor månederne er passeret på forhånd, som
at gennemleve et rum af ingenting, jeg har sat mig i alle positioner

(barnet måler sig)

(vi må vågne)

(pligten er ikke til diskussion)

nej, nu stiger solen virkelig på legepladsen, og hun fortæller om at gøre rent for penge

jeg græder i bilen, jeg

nej, nu stiger solen virkelig på legepladsen

længe gjorde jeg rent og passede børn for penge, siger hun. og nu sætter jeg mennesker i
systemer, regler og mennesker

spørger: elsker du det, hun siger

gu gør jeg da ej

nej, nu stiger solen virkelig på en bustur fra south carolina til new york, ikke direkte
naturligvis, men mindet er
ikke sammenhængende

fine sten, lille kæde af glimt,

børnene må ikke have smykker på udenfor. prøver alligevel at beholde dem om halsen
og håndleddet, siger: mor gav mig dem

i morges

så opdeler vi døgnen i frihed og struktur, jeg lod A. beholde sin halskæde med
månevedhæng

nej, nu
lad mig blive i det svævende felt
vi stopper med at føle arme og ben, så fingerspidser, så

nej, nu stiger den virkelig

muskler i anklen
glatter ud og bliver til
stop med at drømme, børn! nu skal i vågne, det er tid til at

Redaktionelt

Kvinder i litteraturen og kvindelitteratur

Ved redaktør Olivia Lyhne Broksø

Marts er for mig 8. marts og kvindernes internationale kampdag, og derfor er jeg særligt glad for at skrive denne måneds redaktionelle tekst. Det er også sæson for litteraturens prisuddelinger, og der er flere kvinder, som der er grund til at fejre lidt ekstra.

I 2020 udkom Olga Ravn med *Mit Arbejde*, som jeg ser som den mest intime danske bog om moderskabet siden Dea Trier Mørchs *Vinterbørn*. *Mit Arbejde* har været med til at kickstarte debatter om moderskab, fødselsdepressioner og krav om trygge fødsler, og om jordemødrenes arbejdsforhold. Og derfra om den generelle skævvridning i lønforholdene mellem traditionelle mande- og kvindefag i det offentlige, som blev vedtaget med Tjenestemandreformen. Da man vedtog reformen i 1969, var argumentet for den skæve lønfordeling, at de arbejdende kvinder ikke havde brug for at tjene nær så meget, da de jo var gift med mænd som tjente mere og kunne forsørge familierne. På den måde fik man fastholdt kvinder i økonomisk afhængighed af mænd, også selvom de var i arbejde. Borgerforslaget for at afskaffe Tjenestemandreformen har allerede opnået 50.000 underskrifter, og skal nu tages op i Folketinget. *Mit Arbejde* har ikke kun været med til at starte debat, men er også blevet fejret og anerkendt for sin litterære kvalitet, og Ravn har modtaget Politikens Litteraturpris. Hun er en af de kvindelige forfattere som for nyligt har hevet litteratur om det specifikt kvindelige, hvad nogle, ofte nedsættende, kalder kvindelitteraturen, frem som både politisk og litterært relevant. At insistere på privatlivets politiske aspekter er også omdrejningspunktet i Pernille Ipsen *Et Åbent Øjeblik: Da mine mødre gjorde noget nyt*. Et værk, der sprænger genrer, og blander skønlitteratur, biografi og historisk skildring. Selvom bogen handler om Rødstrømpebevægelsen og kvindekamp i 1970'erne, er det lige præcis den bog nutidens feminister har brug for at læse. For at forstå vores egen historie og hvilke skuldre vi står på, og for at få mod til at bryde med den konformitet, det er så let at lade sig synke ned i.

For *Et Åbent Øjeblik* har Ipsen netop modtaget Montanas litteraturpris. Kritikerprisen er gået til Asta Olivia Nordenhof for *Penge på Lommen*, og til Nordisk Råds litteraturpris er de to danske nominerede (Asta Olivia Nordenhof for *Penge på Lommen* og Ursula Andkjær Olsen for *Mit Smykkeskrin*) også kvinder. På den måde er kvinderne slet ikke underrepræsenterede til de litterære prisuddelinger, som man ellers ser det i mange andre dele af den kreative branche. Litteraturens publikum er også i særlig grad kvinder. Som man kan læse i [Bogpanelets årsrapport](#) fra 2020, er det 50% af de adspurgte kvinder mod

30% af de adspurgte mænd, der læser skønlitteratur ugentligt eller hyppigere. Så hvorfor bliver vi i så høj grad præsenteret for litteratur skrevet af mænd i uddannelsessystemet? Når nu det både er kvinderne der læser mest, og også kvinder der vinder priserne, så kan man jo undre sig over, at den danske litteraturkanon fortsat kun tæller to kvinder: Karen Blixen, og så Tove Ditlevsen som blev tilføjet i 2015. Det er til dels en fair pointe, at færre kvinder er blevet udgivet gennem tiden. Men problemet er også, at man læser dem, der har været opsigtsvækkende i deres samtid og eftertid, og det har indtil for ganske nylig primært været mænd. Ikke fordi der ikke er udgivet vigtige og vægtige værker af kvinder i hobetal – de er bare ikke blevet regnet for noget særligt i deres samtid, og er derfor i højere grad blevet glemt af deres eftertid. Den samme unaturlige overvægt af hvide, vestlige mænd møder man også på f.eks. filosofistudiet, som på stort set alle andre studier som beskæftiger sig med en form for kanon, når man bevæger sig videre fra grundskolen og ungdomsuddannelserne. Men hvem de fremtrædende forfattere er, er ved at ændre sig. Og det er på tide, at kanon følger med.

Må der være endnu mere at fejre til næste års kvinde-march i kvinde-marts, og må kvindelitteraturen blive kanon!